

tualet, saa kan jo heller Ingen finde nogen saa stor Ansædelighed ved at communicere hos en Præst, til hvem han ikke har personlig Tilbøielighed; thi Naadewirkningen ved Sacramentets Nydelse er ikke afhængig af Præstens Personlighed, taber ikke ved dens mulige Brøst, som forretter Handlingen; men den hidrører fra den guddommelige Etifter. Imidlertid er det jo meget naturligt, at man ønsker at nyde Sacramentet hos den Præst, man har meest Tillid til, sympathiserer meest med, og det er af ikke ringe Vigtighed, ikke saameget for selve Communionens Uddeling, som for det forudgaaende Skriftemaal, paa hvis Udøvelse det Personlige har en stor Indflydelse, som vistnok kan gjøre et forskjelligt Indtryk efter den Personlighed, som forretter det. Derfor har man ogsaa banet Veien til, at de, som have et virkelig alvorligt Ønske for i saa Henseende at holde sig til en anden Præst, kunne faae dette Ønske opfyldt; og i Kjøbenhavn, hvor i Grunden Alt taler for, at denne Frihed ubetinget skal existere, der existerer den ogsaa ubetinget. Det Samme kunde maastee ogsaa uden Skade finde Sted andre Stæder, hvor der er flere Menigheder. Derimod finder en saadan Frihed ikke Sted med Hensyn til Daab, Vielse og Begravelse, da det deels er rituelle Handlinger, som skulle udføres efter visse Forskrifter, og deels ogsaa Handlinger, som have borgerlig Virkning, saalænge Præsterne ere de, der skulle føre authentiske Lister over dem, der ere fødte, hvorefter FolksAlder skal kunne opgives, saavel som over Ægtefæber og Dødsfald. Saalænge der er NoSkilligt derved at tagtage i borgerlig Henseende, er det nødvendigt, at der er en vis bestemt Præst, som det tilkommer at forrette Daab og Vielse. Naar man har anket saameget over, at man var nødt til at lade sit Barn døbe af den Præst, hvortil man hører, saa er det grundet i en ganske mærkelig Tver, som man i sin Tid havde for, at de rituelle Handlinger i enhver Henseende udførtes ganske bogstavelig i Overeensstemmelse med Ritualet, og at man vilde nægte Daaben den Virkning, den har som Sacrament, naar den ikke var udført paa den Maade, man vilde den skulde forrettes paa. Derved kom man i meget stor Strid med, hvad der er antaget i den lutherste Kirke

overalt, og som er meget klart udtalt i vort Kirkeritual. Det tilføder nemlig, at i Nøds-tilfælde kan et Barn døbes af En, som ikke er ordineret, ja endog af et Fruentimmer, f. Ex. en Jordemoder; naar det skeer i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig Aands, da agtes det som en christen Daab; og, naar Barnet i sin Tid føres til Kirken, og Daaben der skal staafæstes, saa bliver der sagt de mærkelige Ord: Efterdi dette Barn engang er døbt i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellige Aands, og saaledes har annammet den christne Daab, saa ville vi ikke døbe det paany, for ikke at bespotte den Hellig-Aand. Men dog paastod man, at den Daab, som ikke var forrettet ganske ritualmæssigt, var ugyldig, og at man altsaa maatte have Lov til at lade sine Børn døbe hos de Præster, som nøie fulgte Ritualet. Ja, man indskrænkede sig ingenlunde til at paaanske den Daab, som ikke var forrettet ritualmæssigt; men man antog, at en Daab, som blev forrettet i Overeensstemmelse med den nye Ud-gave af Alterbogen, som udkom 1828, var en hættersk Daab, som ikke havde noget Værd. Jeg vil ikke nævne de Udtryk, som man brugte om en saadan Daab. Ved den nye Ud-gave af Alterbogen var der dog ingen anden Forandring, end hvad Orthographien og Sproget angik, og at Skrifstederne bleve anførte i Overeensstemmelse med den nyere autoriserede Oversættelse af det nye Testamente, og at Troesartiklerne bleve anførte i Overeensstemmelse med den Ud-gave af Catechismen, som udkom 1814, der var oversat efter Luthers oprindelige Catechismus af den nu afdøde Biskop Mynster. Man paastod, at den Daab, som blev forrettet i Overeensstemmelse dermed, ikke var en ret christelig Daab. Man vil virkelig undre sig, naar man hører, hvad det var for Grunde, man anførte derfor. Jeg skal ikke nævne dem alle; men jeg skal anføre nogle af de mærkeligste. Man sagde: Troesartiklerne ere der givne ganske urigtigt; thi i den Catechismus, man tidligere havde havt, hed det: Jeg troer paa Gud Fader, Allmægtigste, Himlens og Jordens Skaber. Nu hedder det derimod: Jeg troer paa Gud Fader, Himlens og Jordens almægtige Skaber. Dette, sagde man, var aldeles utilfredsstillende; og, skøndt man